

Năm Tay Chàng

Contents

Năm Tay Chàng	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	3
3. Chương 03	6
4. Chương 04 (kết)	8

Năm Tay Chàng

Giới thiệu

“A Anh,” Trọng Viêm cẩn thận giang hai cánh tay, vòng quanh thân thể hư vô của nàng, chỉ sợ không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-tay-chang>

1. Chương 01

“Oa oa—!” Một sáng sớm, tiếng khóc trẻ con non nớt nhưng vang dội quấy rầy thanh mộng của cả đám yêu quái núi Trường An.

Tiếng người vô cùng trung khí như thế khiến cho Tống Anh không cách nào ngủ nổi, lăn qua lộn lại mấy lần vẫn là thức dậy, cẩn thận tránh một tia nắng từ trong khe hở của cửa cây tử đằng rủ xuống ở cửa sơn động, phiêu phiêu dang dang đi đến cửa, gọi một con quái củ cải trắng đang nhảy cà tưng tạt qua, hỏi: “Bạch Bạch, xảy ra chuyện gì, sáng tinh mơ sao lại có trẻ con khóc?”

“A, Anh cô cô còn chưa biết sao,” quái củ cải trắng nhảy cóc mấy bước về phía Tống Anh, trên đất bùn ẩm ướt để lại mấy cái hố cạn nho nhỏ, “Có người mang một đứa bé vứt trên núi Trường An chúng ta, quỷ nước và yêu quái cây liễu đều muốn cướp hút máu tươi của đứa bé đó, đang đánh nhau ở bờ sông. Ta phải mau mau đi xem thử đã!” Nói xong nó lại nhảy cà tưng đi rồi.

Trẻ con nhân loại, lại là nơi nào xảy ra chuyện thương thiên hại lý, làm liên lụy tới hài tử vừa sinh ra? Tổng Anh thoáng nghĩ, ngoắc tay câu ô lá sen của mình giương cao ra khỏi sơn động.

Ánh nắng sáng sớm mặc dù hơi mát, vẫn có lực sát thương không nhỏ đối với nữ quỷ như Tổng Anh. Mà cái ô lá sen trồng trong bồn sinh trong nước này của nàng âm khí khá nặng, nhưng có thể bảo hộ thân quỷ của nàng không bị thái dương tổn thương.

Tổng Anh từ ngày tử vong đã du đãng hơn một ngàn hai trăm năm trong núi Trường An, tình quái nhỏ tuổi trong núi đều tôn xưng nàng tiếng “Anh cô cô”; tuổi tác xấp xỉ với nàng cũng gọi nàng “Anh Tử”, có điều những bạn tốt cùng thế hệ này một ngàn năm qua cũng đều đầu thai, thành tiên, có chịu không nổi lôi kiếp bị thiên lôi đánh chết, còn có một số sau khi bị đạo sĩ thu phục hồi phi yên diệt, còn lại đều thành trưởng bối trên núi này.

Tổng Anh năm đó bị chết thê thảm, lúc ấy nàng đi theo người trong thôn chạy nạn đi ngang qua núi Trường An, bị cường đạo uy hiếp, trong lúc nguy hiểm người trong thôn chạy trốn khắp nơi, mà nàng cùng với mấy người khác chạy không nhanh bị bắt được, chết đi trong khi phản kháng. Cường đạo lột y phục của nàng cũng không tìm được cái gì đáng giá, liền nổi lên dâm tâm với thi thể còn ấm áp của nàng, nếu không phải lang sói ngửi được mùi máu tươi vây tới, chỉ sợ nàng sau khi chết ngay cả trinh tiết cũng không thể bảo toàn.

Chỉ là đám lang sói mặc dù hù dọa cường đạo đi, nhưng cũng kéo rách thi thể của nàng tan tác. Không có thi thể hoàn chỉnh, ba hồn bảy vía của nàng cũng không cách nào ngưng tụ, đành phải phiêu đảng gió sương trong núi Trường An này. Phiêu một cái chính là ba trăm năm, về sau có vị công tử tuần tú mang theo thuyền nhỏ sai vật tới đây săn thú, thấy được thi cốt rải rác của nàng, sau mấy lần trách mắng thuyền nhỏ không có kết quả, chỉ đành phải tự tay thu gom hài cốt của nàng qua loa chôn cùng một chỗ. Sau lần đó, Tổng Anh đã tu thành thân quỷ.

Nàng thù lớn chưa trả, bây giờ lại nợ ân tình của người, cho dù có thân quỷ cũng không thể vào luân hồi, buộc phải tiếp tục sống ở chỗ này chờ đợi cơ hội.

Khi Tổng Anh chạy tới bờ sông, đã bị bao quanh bởi một đám yêu quỷ linh quái đông nghìn nghịt. Núi Trường An gần trăm năm hiếm có dấu vết người, đám yêu quỷ đại đa số đều chạy tới xem náo nhiệt, cũng muốn tìm một việc vui.

Quỷ nước ướm sừng dùng móng tay dài nhọn mọc rêu đi gầy con người của yêu quái cây, “Tiểu oa nhi này chính là trời từ trong sông tới, ngươi dựa vào cái gì giành với ta!”

Tay yêu quái cây vọt ra hóa thành cành liễu quán lấy móng tay dài của quỷ nước, giận dữ hét: “Nó rõ ràng là bị rễ cây của ta cản mới dừng lại, nếu không phải ngươi quỷ xấu này cản trở, lão tử sớm hóa cốt nhục của nó làm phân bón rồi!”

Hai đứa bọn chúng đánh nhau thành một đoàn, tiểu oa nhi vẫn nằm trong một cái chậu gỗ khóc càng vang hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến đỏ bừng.

“Anh cô cô tới!” Quái củ cải trắng mắt sắc, nhìn thấy Tổng Anh, kêu lớn, “Mọi người mau tách chúng nó ra!”

Chúng yêu quỷ biết Tổng Anh không thích âm ỉ nhất, vội vàng lộn xà lộn xộn tách một quỷ một yêu đang cuộn thành một đoàn ra.

“Anh cô cô làm chủ cho ta đi!” Quỷ nước nằm bò khóc trên chân Tổng Anh, giơ móng tay bị yêu quái cây rút của nó cho nàng xem, “Yêu quái cây liễu thô lỗ kia cướp đồ của ta không nói, còn làm bị thương móng tay của ta!”

Yêu quái cây tức giận ngút trời, tức tối “hừ” một tiếng không nói nữa.

Tổng Anh đi tới trước cái chậu gỗ đựng tiểu oa nhi, xem một lần, khom lưng, một tay ôm lấy nó. Đứa trẻ đang gào khóc lập tức im bật, trừng đôi mắt to ngập nước nhìn nàng. Vài bao quanh nó là tơ lụa thượng hạng, xem ra là tiểu hài tử của người giàu sang mắc nạn. Trên cổ đeo một cái biển tên, phía trên viết hai chữ Trọng Viêm, có lẽ là tên của tiểu gia hỏa này.

Tống Anh đang mắt to nhìn mắt nhỏ với nó, ai biết tiểu gia hỏa cúi đầu cụng vào ngực nàng, rầm rì rất là tủi thân.

Thân quý của Tống Anh luôn luôn lạnh như băng, mà tiểu gia hỏa này tràn đầy sức sống, tựa như một đốm lửa. Cái miệng chưa mọc răng ngậm vạt váy nàng cắn cắn, lại nóng đến mức làm nàng khó chịu, “Nó đây là thể nào?”

Lão dê mẹ từng sinh đẻ nói: “Anh cô cô, tiểu hài này là đói bụng rồi, sợ là đang tìm sữa ăn.”

Tống Anh nghe vậy, nghìn năm qua lại lần đầu tiên đỏ mặt: “Lúc ta chết còn chưa lấy chồng, nơi nào có sữa cho nó bú.”

Nhìn thấy Tống Anh không có ý trả tiểu hài tử, yêu quái cây lớn tiếng nói: “Cô cô đây là có ý gì?”

Tống Anh nghiêm mặt nói: “Tiểu hài này ta muốn.”

“Hả?” Lời vừa nói ra, dẫn tới tiếng kinh hô của chúng yêu quý, “Cô cô không phải luôn không dính máu tươi sao?”

Tống Anh ôm vật nhỏ trong lòng càng chặt hơn một chút, “Đây là chuyển thế của ân nhân trăm năm trước thu gom thi cốt cho ta. Có lẽ là ông trời thương ta làm cô hồn dã quỷ ở đây, lần này cho ta cơ hội báo ân, cũng sớm siêu sinh.” Nàng nhìn yêu quý xung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt nghiêm khắc dừng lại hơi làm động tác trên người quý nước và yêu quái cây, “Sau này các người đều không được động đến nó.”

Chúng quỷ đưa mắt nhìn nhau: “Nuôi người sống ở nơi này? Cô cô đừng có nói chờ sau khi đứa bé này lớn lên lấy thân báo đáp để báo ân chứ?”

Tống Anh cười gượng hai tiếng: “Các người nghĩ quá nhiều. Ân nhân của ta kiếp này là hoàng tử của nước Biện Tấn dưới chân núi, có mệnh cách đế vương, chỉ cần ta bảo vệ hắn đến 15 tuổi, tự nhiên sẽ có quý nhân trong mệnh hắn tương trợ.”

“Dạ!” Chúng yêu quý cùng kêu lên đáp ứng một tiếng từng người tản đi. Yêu quý cũng có câu, kiên quyết không làm thương tổn ân nhân cứu mạng của mình.

“Đúng rồi, dê mẹ, ” Tống Anh gọi lão dê mẹ đang muốn rời đi lại, “Nghe nói nhà người mới thêm một con dê con.”

“Việc này... Anh cô cô.” Lão dê mẹ xoắn xoắn tay, “Đứa kia nhà chúng ta ăn rất nhiều.”

Tống Anh tổng vật nhỏ vào trong ngực nàng, “Nó ăn không được bao nhiêu.” Lão dê mẹ đành phải vẽ mặt đau khổ kéo vạt áo ra.

Tiểu hài tử tìm hương sữa tìm được đầu vú, khát khao mút vào, một cái tay nhỏ vẫn kéo dây lưng vạt áo của Tống Anh không chịu buông ra. Một đoạn dây lưng lộ ra dưới ánh mắt dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất không thấy...

2. Chương 02

Sau khi Tống Anh thu dưỡng vật nhỏ kia không bao lâu liền có chút hối hận, nàng từng nghĩ tới khả năng báo ân vô số lần, lại không nghĩ rằng phải một tay nuôi nấng đại ân nhân của mình.

Nó đói bụng khóc, buồn ngủ khóc, đi nhỏ khóc, đi lớn xong vẫn là khóc. Sơn động luôn luôn thanh tịnh của nàng cũng thành địa phương ồn ào nhất núi Trường An mất rồi.

Bởi vì lười nhác, Tống Anh bình thường thích để tóc bù xù, từ khi có Trọng Viêm, tiểu gia hỏa đặc biệt thích túm tóc của nàng, túm xong còn luôn nhét vào trong miệng.

Tóc Tống Anh trơn bóng, mỗi lần Tiểu Trọng Viêm đều ngậm vào miệng nhắm nhắm, mắt to ngập nước thỏa mãn nheo nheo. Nhưng khổ Tống Anh, dương khí của hắn quá nặng, đáng thương tóc của nàng bị hắn nhai chưa được mấy cái liền hóa trong miệng hắn. Nàng đành phải búi tóc lên, không làm bộ dạng thiếu nữ nữa, kết quả ôm Trọng Viêm vừa ra khỏi cửa, chúng yêu quý gặp phải nàng đều thì thầm với nhau: “Xem đi, Anh cô cô quả nhiên là muốn lấy thân báo đáp, cũng bắt đầu ăn mặc như phu nhân rồi.” Nhưng mấy câu thì thầm này nàng vẫn nghe được rõ ràng, trong lòng có chút xấu hổ. Thế nhưng cứ nhìn thấy tiểu gia hỏa lặn lội thân thể nhỏ bé mập mạp làm nũng với nàng, tay nhỏ mềm mại trượt trượt, mắt to long lanh nước, nàng lại nhịn không được xoa xoa xát xát, thật sự là rất thích.

Trọng Viêm lúc còn nhỏ mềm miệng hung ác, sau khi lão dê mẹ khóc sụt sùi nói mình có bị đánh chết cũng không lại cho tiểu tử này bú nữa, Tống Anh ra sức suy nghĩ vì thức ăn của hắn.

Về sau lúc hắn ba tuổi, Tống Anh buổi tối ra nài, nhặt được một quả đào to, gọt thành miếng nướng nướng, vừa vụn hần tỉnh, bò đến bên người nàng cắn ngón tay nhìn thèm thuồng. Tống Anh tiện tay cho hắn một miếng đào nhỏ, không ngờ hắn ăn đến không biết chán. Sau lần đó mỗi bữa không ăn đào là lại khóc nháo, Tống Anh cười nói: “Toàn gọi ngươi là sâu, ta thấy ngươi gọi là quả đào thích hợp hơn.”

Khi Trọng Viêm vừa được 5 tuổi, bắt đầu âm ỉ muốn biết chữ. Tống Anh tự nhận không đảm đương nổi lão sư, đành phải mang theo hắn đi bái phỏng cây đào tinh ở cửa sơn động, mời y làm sư phó của Trọng Viêm.

Cây đào này là hột đào bảy trăm năm trước một thư sinh vào kinh thành đi thi tiện tay vứt mà thành. Về sau thư sinh làm trạng nguyên, cây đào tinh thường tự đắc: Khi y vẫn còn là một quả đào, mỗi ngày ở cùng với một xấp sách lớn của thư sinh, nhiễm thư hương, là người có văn hóa.

Có điều bởi vì ghét bỏ Trọng Viêm ăn quá nhiều đào, cây đào tinh ban đầu thế nào cũng không chịu dạy hắn. Tống Anh khuyên can mãi lại đưa y hai bụi cỏ linh chi, y mới không tình nguyện thu vị đồ đệ này.

Nhờ sự che chở của Tống Anh, Trọng Viêm ở núi Trường An vẫn bình an vô sự. Chẳng qua có lần hắn ban ngày chạy ra nài, đến quá gần bờ sông, suýt nữa bị quỷ nước lòng mang oán hận kéo vào trong nước. Thế nhưng lần đó hắn tóm mặt quỷ nước, sau khi làm nàng khóc dương dương tự đắc từ trong nước bò ra. Yêu quái cây phẫn nộ nhìn thấy hành động của Trọng Viêm, trái lại chủ động đối xử tốt, còn dạy hắn luyện công, chỉ ngónG trông hắn có thể làm quỷ nước khóc.

Có một nơi là Tống Anh cấm hắn đặt chân, đó chính là rừng cây hạnh. Nhưng Tiểu Trọng Viêm tuổi càng lớn, lòng hiếu kỳ cũng càng nặng. Năm 15 tuổi, cuối cùng tìm một lúc Tống Anh không ở, len lén chạy ra khỏi sơn động xông vào.

Cây hạnh ưa quần cư, tiến vào rừng cây hạnh, hoa hạnh rực rỡ, khắp nơi đều là mùi hương đậm mỹ. Trọng Viêm giương mắt dò dẫm nhìn nam nữ tìm hoan mua vui ở bên trong, dáng người vạm vỡ xinh đẹp, thân thể quần quýt... là khu vực hắn chưa bao giờ đặt chân tới.

Khi Tống Anh tìm được Trọng Viêm, hắn đã nằm trong rừng cây hạnh mà ngủ, bên người tấp nập tấp ba vây quanh mấy nữ yêu cây hạnh, đang cởi áo của hắn. Mà Trọng Viêm vẽ mặt ứng hồng, rõ ràng đã vào mị yểm. Nhìn thấy Tống Anh, nữ yêu vội trốn xuống dưới nền đất đào tẩu.

Sau khi trở về, Tống Anh quyết định tiến hành giáo dục dành cho người lớn đối với Trọng Viêm, “Cây hạnh thích đâm, cô cô sợ ngươi bị dụ dỗ, cho nên mới không cho phép ngươi đi. Ngươi là người, nếu bị hạnh yêu dụ dỗ, sẽ bị hút máu, mất dương thọ.”

Trọng Viêm đỏ mặt gật đầu.

Tống Anh thở dài, viên thịt tròn nằm đó đã trưởng thành thành một thiếu niên sáng sủa, mi cốt tuấn tú, vóc người cao to, cũng khó trách những hạnh yêu ấy muốn nhúng chàm hắn. Lại nói, nam hài tuổi này nếu ở nhân giới, đã sớm thành thân rồi. Nàng liếc nhìn Trọng Viêm đang cúi thấp đầu, suy nghĩ có nên bảo hắn xuống núi hay không?

“Cô cô...” Trọng Viêm nhỏ giọng hỏi, “Bọn họ vì sao... vì sao lại làm loại chuyện đó.”

“Cái này,” thân thể Tống Anh cứng đờ, yếu ớt bay tới trước mặt Trọng Viêm, “Thật ra, bởi vì bọn họ thích nhau. Ngươi sau này chung quy sẽ trải qua, chờ khi ngươi xuống núi mang theo nhiều chút linh thảo, đổi tiền cưới nàng dâu.” Nàng cúi xuống, “Sau đó ngươi sẽ hiểu rõ.”

Không n4ờ Trọng Viêm sắc mặt đại biến, “Cô cô đừng đuổi Trọng Viêm đi, sau này ta cũnG không dám không nghe lời người nói nữa.”

“Ta không phải có ý ấy.” Tống Anh ngồi xuống bên cạnh hắn, thở dài, “Người không thể cứ ở mãi nơi này. Cha mẹ của người nói không chừng vẫn luôn chờ người trở lại, năm đó bọn họ mất người hẳn là bất đắc dĩ.”

Trọng Viêm buông mắt, lại đột nhiên phát hiện một tay Tống Anh lúc hiện lúc không, hắn cầm lấy: “Cô cô, đây là có chuyện gì?”

“Không có gì đáng nGại.” Tống Anh không biến sắc rút tay về, “Chẳng qua tới gần Đoan Ngọ, lực lượnG quỹ mị của ta sẽ suy yếu hơn phân nửa. Hôm nay mang người trở về không cần thận thấy ánh sáng, qua một thời gian ngắn là được rồi.”

Tống Anh vẫn không giấu giếm hắn, từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện liền nói thân thể của hắn, Trọng Viêm cũng biết mình không giống với cư dân trong núi Trường An. Thế nhưng, hắn tuyệt không muốn rời khỏi nơi này, hoàng vị hay không hắn chẳng quan tâm, chỉ muốn cứ như vậy sống chung với Tống Anh, trong lòng cũng rất thỏa mãn. Thấy khuôn mặt Tống Anh càng thêm tái nhợt, trong lòng hắn có một thứ tình cảm xa lạ trào dâng.

Buổi trưa ngày Đoan Ngọ, trên núi Trường An sấm rền cuộn cuộn. Một đám yêu cũng trốn vào chỗ sâu rừng núi không dám ra, chính là như vậy, dương khí quá thịnh cũng làm cho những quỹ mị âm tà này hết sức khổ sở.

Tiếng sấm phía trên chỗ Tống Anh ở lại càng vang dội, tia chớp kèm theo tiếng sấm cuộn cuộn từng đạo đánh xuống, lại nổ núi đá trên sườn cũng nứt ra.

Một tia chớp màu bạc vừa to vừa sáng lại từ khe hở trên đỉnh uốn lượn xuống, bổ thẳng vào trong sơn động. “Cô cô!” Thấy tình huống không ổn, Trọng Viêm không để ý dạn dò của Tống Anh vọt vào.

Thế nhưng đã chậm, hắn vừa mới nhảy vào, Tống Anh đã bị lôi điện bổ trúng, phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương. Đó là tiếng mà Trọng Viêm cho tới bây giờ chưa từng nghe thấy, quả thực xé rách trái tim hắn. Hắn liền linh bổ nhào tới bao lại nàng, thay nàng cản tia chớp lần thứ hai bổ tới...

Yêu quỷ hằng năm đều phải trải qua lôi kiếp, pháp lực càng cao kiếp nạn phải chịu càng hung hiểm. Tống Anh đã chịu lôi kiếp trăm ngàn năm, lần đầu tiên bị thương nặng như vậy. “Chỉ sợ là sắp có chuyện.” Tống Anh thầm nghĩ. Lúc này nàng vẫn bị Trọng Viêm ôm thật chặt, tiểu tử này hiển nhiên bị dọa sợ.

“Không có việc gì.” Tống Anh vỗ vỗ vai hắn, lại phát hiện tay mình xuyên thẳng qua thân thể hắn, cười lắc lắc đầu, “Ngay cả thực thể của thân quỹ cũng không thể duy trì sao?”

“Đã là ta có thể giúp người tránh lôi kiếp, người vì sao không nói cho ta. Còn muốn miễn cưỡng chịu tội.” Trọng Viêm không chịu buông tay, thanh âm rầu rĩ. Vừa rồi hắn bổ nhào tới, khi lôi điện kia suýt đánh vào người hắn lại vòng vo đánh trúng một cây đại thụ nài động, đại thụ ầm ầm ngã xuống. Lôi điện lại quay cuồng một lát, mới không cam lòng rút lui.

“Người nào biết lợi hại trong đó.” Tống Anh nói, “Người có thể giúp yêu quỷ chúng ta tránh kiếp, lôi điện này mặc dù không tổn thương được người, nhưng người ngăn cản thiên ý, không biết khi nào hóa thành một kiếp nạn ứng lên thân người, người nhưng cũng chưa chắc bị tội, nói không chừng kiếp này còn có thể ảnh hưởng đến hậu đại của người. Ta chịu một chút, đau xong, chịu một lúc liền qua. Đã nhiều năm như vậy, không phải đều là như thế sao?”

Nàng hơi cử động thân thể, “Trọng Viêm, mấy ngày nay người giúp ta ở nài động coi chừng, cô cô phải tự hồn phách bị đánh tan lại, không được để cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy.”

“Cô cô yên tâm.” Trọng Viêm ôm thân thể càng ngày càng hư vô của nàng, tim như bị đao cắt. Hắn cúi đầu nhìn nàng, dường như đã hạ quyết tâm nào đó, con người sáng lên, trái cổ cuộn mấy cái, đôi môi run rẩy nhẹ nhàng hạ xuống nụ hôn trên trán nàng, “A... Anh, sau này để ta tới bảo vệ nàng, ta sẽ không để n4n4 bị thương nữa. Chúng ta vĩnh viễn sẽ ở bên nhau!” Ánh mắt của hắn rực sáng, trong lòng Tống Anh kinh hãi, nghiêng đầu tránh ánh mắt nóng như lửa của hắn, nói “Người đi ra nài trước đi.”

Sau khi Trọng Viêm rời khỏi, Tống Anh nằm một lúc lâu trên mảnh đất râm mát. Nàng bây giờ, sớm cũng không phải là tiểu cô nương ngây n4ô hồn nhiên ấy. Lúc nàng còn sống, cũng từng động tâm với công tử anh tuấn trong trấn. Chẳng qua là, nàng chết quá sớm, tất cả vẫn đều chưa kịp cảm thụ.

Có oán khí màu đen nhàn nhạt tràn ra từ trong cơ thể. Nàng tự giễu cười cười, vốn cho rằng mình đã buông được những hận ý ấy, thật ra vẫn chưa có đi, trong lòng của nàng vẫn tồn oán hận, cho nên mới không cách nào siêu sinh, chỉ có thể ngày qua ngày làm du hồn dã quỷ không thể trông thấy ánh sáng.

3. Chương 03

Trọng Viêm liên tiếp ở ngoài động bảy ngày, cũng không thấy Tống Anh đi ra, nhiều lần muốn vào xem thử, đều bị cây đào tinh ngăn lại: “Người có mệnh cách đế vương, lại là nam tử, dương khí quá thịnh, sau khi đi vào sẽ ảnh hưởng đến khôi phục của cô cô, người vẫn là thành thật ở nơi này đi!”

Trọng Viêm có chút ủ rũ: “Đào sư phó, người nói A Anh nguyện ý cùng ta chứ?”

“A... A Anh!” Râu vểnh trên miệng cây đào tinh run rẩy, hắn vẽ mặt sùng bái nhìn Trọng Viêm, “Tiểu Trọng Trọng, người tốt cuộc ra tay!”

Da mặt Trọng Viêm trưởng đến đỏ bừng, đang định nói cái gì, một con quạ đen tinh luống ca luống cuống bay tới: “Không xong, có đoàn người lên núi chúng ta, các người trốn trước đi.”

Cây đào tinh không cho là đúng: “Người nhìn thấy chúng ta đều bị dọa chết, há có đạo lý chúng ta tránh đi!”

Quạ đen tinh cong cánh dưới, mấy mảnh lông chim bị đốt trọi sột soạt rơi xuống: “Không chỉ có người, còn có một đạo sĩ, hắn rất lợi hại, đốt cánh của ta. Các người thích tin thì tin, ta đi trước.” Nói xong nó khấn cấp giương cánh đào tẩu.

“Ông trời ơi, đạo sĩ!” Cây đào tinh gấp đến độ xoay quanh, suy nghĩ trốn vào trong cây đào, trong cây đào cao lớn truyền đến thanh âm run rẩy của hắn, “Tiểu Trọng Trọng, nên bảo vệ cô cô cho tốt, bị đạo sĩ bắt đi thì phiền toái.”

Nguyệt hắc phong cao, mấy bó đuốc do người giữ cao xếp thành một hàng, ngoằn ngoèo hướng về phía Tống Anh và Trọng Viêm ở mà đến, gào thét cuốn tới tiếng nứt vỡ sợ hãi của thiếu nữ.

Trọng Viêm làm pháp thuật đơn giản che giấu phần mộ và cửa động của Tống Anh, lại niệm một quyết ẩn thân trốn kỹ, hạ quyết tâm không cho những người này quấy rầy đến nàng.

Sáu quan binh trối một đôi cha và con gái, xô xô đẩy đẩy dẫn bọn họ lên núi. Một đạo sĩ mặc hoàng bào trong tay giữ thanh kiếm tránh ma quỷ, trên mũi kiếm khêu bức linh phù bốc cháy đi đằng trước mở đường. Bị linh phù đe dọa, đám yêu quỷ trên núi Trường An cũng không dám vọng động, nghĩ chỉ sợ qua đêm nay, trong núi này lại thêm hai cái oan hồn.

Mất thấy bọn họ càng ngày càng gần, Trọng Viêm đang muốn ra tay, một quan binh khô ngô nhất trong đó đột nhiên hô: “Liên nơi này đi, sớm xong việc, gia còn vội vàng quay về đấy.” Đoàn người đẩy đẩy hai cha con trên mặt đất.

Một quan binh tướng mạo gian xảo bí ổi nói: “Thủ lĩnh, người không phải còn muốn cô nương của lều Xuân Hương sao?” Nói xong ánh mắt của hắn rơi xuống trên người thiếu nữ đang run lẩy bẩy, chính chính đại lưng quần, “Thủ lĩnh, dù sao bọn họ cũng sống không được lâu. Đại tiểu thư của Tư Mã nguyên soái này đúng là nổi danh mỹ nhân, không bằng để ấy huynh đệ chúng ta vui sướng vui sướng trước?” Nói xong kéo mắt cá chân thiếu nữ một phen xé rách váy của nàng.

“A!” Thiếu nữ vừa thẹn lại sợ hét chói tai, phụ thân của nàng trợn trừng mắt rống to: “Súc sinh! Các người không được động đến nữ nhi của ta!” Nhưng hắn lại bị một cước đạp trên mặt đất, dưới cơn giận phun ra một ngụm máu đen.

Trọng Viêm đang muốn đi cứu người, đột nhiên nghe được Tống Anh quát lạnh: “Giao bọn họ cho ta!” Vừa dứt lời, liền gió lạnh nổi lên, khoảng không trên đỉnh đầu mấy tên quan binh kia ngưng tụ mây đen vừa dày vừa nặng, mây đen xoay tròn, giống một cái miệng to như chậu máu, cấp thiết cắn nuốt tất cả những gì bị nó bao phủ.

Dị tượng đột nhiên khiến đạo sĩ hoàng bào quá sợ hãi: “Có quỷ khí!”

Mà mấy quan binh kia chỉ cảm thấy phía sống lưng phát lạnh, nhìn lại về hướng nơi âm lãnh kia, mỗi người đều hoảng sợ trợn to hai mắt. Một nữ quỷ tóc dài răng nanh bạch y tung bay đang nhào về phía bọn họ, trên người nữ quỷ không ngừng tràn ra oán khí màu đen, ánh mắt kia băng lãnh đến xương, thu tâm hồn người, bọn họ nhất thời ai cũng không thể động đậy.

Tống Anh cười lạnh nói: “Trời xanh thương ta, người ngày xưa hại tính mạng của ta đều tề tụ tại đây, Tống Anh ta cuối cùng cũng có thể báo thù rửa hận. Đi!” Theo một tiếng rống của nàng, mây đen lượn vòng hóa thành hình dáng chiếc ô lá sen che nắng nàng thường dùng, trong nháy mắt trở nên to lớn ồm ồm kéo đến dưới đất bao lại mấy kẻ ác kia, sau đó tự động bao chặt lại.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, bọn họ kịch liệt giãy giụa trong lá sen. Mà oan hồn tích tụ trong lá sen nhìn thấy kẻ thù, liền linh nhào lên, hóa oán hận trăm ngàn năm qua thành răng nhọn cắn nuốt máu xương kẻ thù. Chậm rãi, lá sen tròn trịa biến mỏng, tiếng kêu thảm thiết cũng mất dần. Cuối cùng nó trải ra trên không trung, một mảnh hắc khí trào ra, rất nhanh bị gió núi thổi tan.

Thôn dân cùng bị hại chết với Tống Anh thù lớn được báo, sau khi tạ ơn nàng liền rời đi. Thân thể Tống Anh lác lác, hình thái lệ quỷ biến mất, lại biến thành bộ dáng thường ngày Trọng Viêm vẫn quen thuộc.

“A Anh, nàng cũng muốn đi sao?” Trọng Viêm đi tới đỡ lấy nàng. Thân thể của nàng bắt đầu phát ra bạch quang nhàn nhạt, lệ khí trên người dần biến mất không thấy.

Tống Anh gật gù đầu, có chút mệt mỏi, “Qua nhiều năm như vậy, ta vẫn bị vây trong đó. Bây giờ cũng là lúc rời đi.”

“Ta không cho!” Trọng Viêm lớn tiếng nói.

Tống Anh cười an ủi hắn, “Đợi ta chuyển sang kiếp khác thành người, lại đến tìm người, không được sao?”

“Không được!” Mắt Trọng Viêm đỏ lên, “Nàng sẽ uống canh Mạnh bà, sẽ quên ta!”

“Người...!” Tống Anh đang muốn nói cái gì, lại đột nhiên chú ý tới một kiếm đâm vào ngực, linh phù lửa nhập thể, thân quỷ âm lãnh của nàng không chịu nổi, trong nháy mắt hơi phi yên diệt!

Trọng Viêm mắt thấy Tống Anh bỗng nhiên tiêu tan, kinh sợ quay đầu lại, mới phát hiện lại là tên đạo sĩ hoàng bào vừa nãy chạy trốn!

“Người giết A Anh!” Trọng Viêm một phen tóm cổ áo hắn nhắc lên.

Đạo sĩ hoàng bào bị thiếu niên tuổi mười trước mắt hù dọa, đá đạp lung tung hai chân giữa không trung, “Nàng là lệ quỷ, bản tôn luôn luôn lấy trừ ma vệ đạo làm nhiệm vụ của mình.”

Nam tử thật vất vả tránh thoát ràng buộc của dây thừng nhanh chóng nhặt kiếm trên mặt đất lên, một kiếm đâm xuyên qua ngực đạo sĩ, cả giận nói: “Người gian tặc này, đi tìm chết đi!”

Trọng Viêm buông lỏng tay ra, đạo sĩ hoàng bào rơi xuống mặt đất, thống khổ co giật.

“Chúng ta đi tới, đạo sĩ kia hại chết cô cô!” Đám yêu quỷ núi Trường An vây lên, kéo đạo sĩ hoàng bào đi, đạo sĩ kêu thảm thiết một trận liền không có tiếng vang.

Trọng Viêm ngơ ngác nhìn mảnh lá sen héo rũ cháy xém trên mặt đất kia, bước nhanh tới muốn nhặt lên, ai ngờ một trận cuồng phong ào ào cuộn qua, xé rách lá sen khô ấy thành mảnh nhỏ, về với cát bụi.

“A Anh —!” Trên núi Trường An, quanh quẩn tiếng kêu thống khổ của thiếu niên rất lâu.

4. Chương 04 (kết)

Sau khi hôi phi yên diệt còn có thể lại tự liễm hồn thể, nghìn năm qua Tống Anh lần đầu cảm giác mình vẫn còn phúc khí.

Đạo sĩ hoàng bào kia đích xác tạo thành thương tổn không thể vãn hồi đối với nàng, trong nháy mắt sau khi giết người Tống Anh còn có chút hối hận, nếu không phải chấp nhất với báo thù, lại tu một trăm tám mươi năm nữa, nàng cũng có thể thành một tiểu quỷ tiên. Nhưng thấy mình vất vưởng lâu như thế này, còn là một phàm thai tục tử, không bỏ ân oán tình cừ này xuống được.

Trong hoàng cung Biện Tấn trân bảo vô số, khối cốt ngọc hiện nay Tống Anh sống nhờ hồn phách là một trong số đó. Ngọc tính âm nhu, lại thêm khối ngọc này là di cốt của một vị nữ tiên biến thành, âm khí tràn đầy, rất thích hợp dưỡng một khô hồn như Tống Anh.

Khi thần thức của Tống Anh quay lại suýt nữa bị một đôi mắt tràn đầy tơ máu hù chết. Định thần nhìn lại, trong lòng nàng đau xót, đây không phải là Tiểu Trọng Trọng của nàng sao, vì sao lại sa sút tới mức này! Nhìn thấy nàng còn không có khí phách mà rơi nước mắt, nào có chút uy nghi của đế vương?

Năm đó ở trên núi, đôi cha con Tống Anh cứu chính là tể tướng vương triều Biện Tấn. Tư Mã Tuân là lão công thần của triều Biện, đương nhiên nhận ra biển tên đeo trên cổ Trọng Viêm là đặc biệt trong hoàng thất. Từ xưa hoàng thất đấu đá, không ít hoàng tử vừa sinh ra đã chịu khổ độc thủ, Tư Mã Tuân liền nhớ lại Huệ phi mười lăm năm trước nghe nói là sinh hạ quái thai bị ban chết, lại nhìn đến tướng mạo Trọng Viêm có bảy tám phần tương tự với Huệ phi, liền biết mình gặp được hoàng tử. Biện Tấn khi đó đã vô cùng mục nát, Tư Mã Tuân luôn luôn ngay thẳng, đắc tội gian thần đang nắm quyền, suýt nữa rơi vào cảnh cửa nát nhà tan. Tư Mã Tuân nhìn ra tình ý của Trọng Viêm đối với Tống Anh, lấy công hiệu của cốt ngọc dụ Trọng Viêm bằng lòng xuống núi.

Tim Trọng Viêm chỉ ở trên khối cốt ngọc kia, mà dân chúng Biện Tấn sớm đã chịu đủ cuộc sống thê thảm nước sôi lửa bỏng. Cái gọi là quân đội bị phản tất thắng, vương triều Biện Tấn mục nát nhanh chóng sụp đổ.

Năm đó? Không sai, cách Tống Anh thành tro rồi trở về, đã qua năm năm. Biện Tấn lúc này ca múa thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp.

Mà Trọng Viêm, cũng đã trở thành đế vương trẻ tuổi cơ trí.

Hồn phách của Tống Anh vẫn chưa hoàn toàn tụ tập, linh lực bây giờ thua xa lúc trước, không thể rời cốt ngọc quá lâu.

Cửa “kết” một tiếng mở ra, có tiếng tiểu thái giám đáp vâng dạ, sau đó Trọng Viêm bưng một chén bạch ngọc nhỏ tiến vào, nhìn thấy nàng trôi lơ lửng phía trên cốt ngọc, cười như hài đồng hồn nhiên: “A Anh, ta đã trở về.”

Tống Anh ngơ ngác nhìn hần. Non nớt khi còn trẻ đã rút khỏi người hần, hần lại cao hơn không ít, vai dày rộng. Long bào màu vàng sáng dán lên thân thể chắc nịch cao lớn, sặc sỡ lóa mắt.

Hần đi tới bên ao máu nuôi dưỡng cốt ngọc, rót máu mới trong bát vào. Cổ tay trái của hần, có từng vết đao cũ mới đè lên nhau, một trong đó rất mới, còn đang xuyên qua vải lụa trắng bao quanh rướm máu ra bên ngoài.

Để ý tới ánh mắt của Tống Anh, Trọng Viêm rung rung ống tay áo, che đi những vết thương dữ tợn ấy.

Máu đế vương cực dương, cốt ngọc cực âm, âm dương hợp mà vạn vật sinh. Năm năm nay, phải dựa vào máu của Trọng Viêm và cốt ngọc hòa nhau, hơn nữa ngày đêm tăng nhân chùa miếu trong kinh thành triệu hồi, mới có thể chậm rãi ngưng tụ hồn phách đã tiêu tan của Tống Anh trở về.

Tống Anh nhìn cốt ngọc dần dần hút đi máu tươi, để ý tới sắc mặt Trọng Viêm tái nhợt, thở dài: “Năm đó cứu ngươi chỉ vì báo ân, bây giờ ngươi lại dùng máu tươi cứu ta, phần ân tình này nên hoàn lại như thế nào?”

Trọng Viêm đáp rất tự nhiên: “Không cầu cái khác, lấy thân báo đáp là được.”

Mười lăm tháng bảy, quý môn mở rộng. Hôm nay, Trọng Viêm mang theo Tống Anh lên núi Trường An. Đặt cốt ngọc ở mộ phần của nàng, đợi đến nửa đêm âm khí rất nặng, Tống Anh có thể thoát khỏi cốt ngọc, xuống địa phủ chuyển sang kiếp khác.

Núi Trường An vẫn là bộ dáng ấy, chỉ bất quá bây giờ hắt một thân hoàng bào, chính khí quá thừa, đám yêu quỷ quen biết ngày xưa bị khí thể trên người hắt bức bách, không dám quá phạm tới gần. Bọn họ giống như hắt, đều là đến tiễn Tống Anh đoạn đường. Dù sao vào địa phủ, ném canh Mạnh bà, qua cầu Nại Hà, gặp lại chính là người lạ.

Giờ tý đã đến, Tống Anh nhìn Trọng Viêm mặt không chút thay đổi, ngực rầu rĩ, nàng lập tức sẽ đi, tiểu hài này không biết nói mấy câu cảm động sao?

“A Anh, nàng muốn nói cái gì?” Nhìn Tống Anh ngồi xếp bằng ở khoảng không trên cốt ngọc, Trọng Viêm dịu dàng hỏi. Giọng nói của hắn có cái khàn khàn của người trưởng thành, giàu từ tính, đôi mắt thâm thúy câu người, cứ như vậy nhìn qua, Tống Anh đã cảm thấy toàn thân giống như bị xé một cái, vừa đau vừa tê dại.

Trọng Viêm dựa sát vào, Tống Anh có chút căng thẳng nhìn hắn. Hắn ngồi bên cạnh nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, “A Anh, có phải nàng luyện tiếu ta hay không?”

Về ung dung của hắn khiến cho Tống Anh nổi đóa, lại không biết trả lời như thế nào, oán trách liếc hắn một cái. Tiểu tử này tới nhân gian, học một chút hồn xiêu phách lạc gì đó, lại bày trò trước mặt nàng, hoàn toàn đã quên lúc hắn cỡi trường y lại nàng thế nào!

“A Anh,” Trọng Viêm cẩn thận giang hai cánh tay, vòng quanh thân thể hư vô của nàng, chỉ sợ không cẩn thận nàng sẽ tiêu tan trong lòng mình, “Ta chờ nàng trở về.”

Tống Anh ngượng ngùng cúi đầu.

Trọng Viêm nói: “A Anh, đưa tay cho ta.”

Tống Anh vươn tay, Trọng Viêm cẩn thận nắm hư không: “Chờ nàng trở về... Nắm tay nàng, cùng nàng đến già.”

Đều nói quỷ thì không có nước mắt, nhưng khi đó, Tống Anh gối trên bả vai Trọng Viêm, khóc đến rối tinh rối mù.

Giờ tý quý môn mở ra, quỷ sai chần chừ hồi lâu nhìn thấy Tống Anh cuối cùng cũng có thể trở về cùng bọn họ, thở phào nhẹ nhõm, cài xích khóa hồn vào tay nàng, vội vàng dắt nàng rời đi.

Có một việc, Trọng Viêm vẫn dè trong lòng. Năm đó khi đạo sĩ hoàng bào kia giờ kiếm xông đến, hắn có cảm giác, thế nhưng, hắn nghĩ, nếu như Tống Anh bị thương, nàng có thể nán lại một chốc bên cạnh hắn. Chỉ trong nháy mắt do dự ích kỷ đó, thanh kiếm kia liền đâm vào thân thể của nàng, mà nàng cứ như vậy biến mất trước mắt hắn. Năm năm qua, hắn đau đớn, ăn năn, lại cũng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, chờ nàng chậm rãi trở về.

Khi nhìn thấy nàng một lần nữa ngưng tụ hình thể, từ trong cốt ngọc chậm rãi bốc lên, lưỡi biếng mở hai tròng mắt, hắn xoay người, nước mắt đã chảy rơi xuống.

Hắn rốt cuộc hiểu, buông tay cũng là một loại yêu.

Hắn sẽ vẫn chờ nàng, ngay cả là đêm dài đằng đẵng, kiếp người rất dài, cũng bởi vì niệm tưởng này trong lòng mà không đến nỗi tuyệt vọng.

Về sau “Biện Tấn sách sử” viết: Sau khi để kế vị, cần chính yêu dân, không hậu cung hai mươi năm. Để nam tuần, gặp một nữ, liền phong hậu. Hậu mặc dù đến từ hương dã, song thông tuệ nhạy bén, sủng ái hậu cung. Để hậu kiêm điệp tình thâm (1), truyền thành giai thoại trong dân gian.

Hai mươi năm sau.

Trung thu, trăng tròn. Tống Anh rúc vào trong lòng Trọng Viêm, hai người tình ý chân thành, nắm tay nhìn nhau.

“A Anh, nàng vì sao còn nhớ được ta?”

Tống Anh cười nói: “Vừa may, Mạnh bà mới nhậm chức ấy là một vị người quen cũ, ta nói muốn tới dương thế tìm người, nàng liền rút chén vốn cho ta kia vào trong cầu Nại Hà.” Nàng nhẹ nhàng mơn trớn tóc mai hoa râm của Trọng Viêm, “Làm sao bây giờ, chàng cũng già như vậy rồi, còn cùng già thế nào, sớm biết nên chờ chàng chết, hai ta cùng nhau đầu thai.”

Cầm Trọng Viêm đè đầu của nàng vuốt ve, thấp giọng hỏi: “Nàng không vẫn phải tới?”

Tống Anh thở dài, “Bà già này sốt ruột, chờ không được nhiều năm đến thế trên cầu Nại Hà!” Toàn văn hoàn

Chú thích

(1) kiêm điệp tình thâm: chỉ tình cảm vợ chồng sâu sắc (tham khảo phần chú thích trong này) ↑

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-tay-chang>